

Openbaar Ministerie

Parket Procureur-Generaal

Curaçao | Sint Maarten | Bonaire, Sint Eustatius & Saba

Aantekening requisitoir van het Openbaar Ministerie

In de appelzaak met parket- en AR-nummer 500.00881/15 en H-59/16 tegen Arthur Christian Hogesteger.

Aan het Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curacao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Edelhoogachtbaar college,

Vooraf

Bij vonnis van 8 januari 2016 is het Gerecht in Eerste Aanleg van Curacao (GEA), in de zaak met parketnummer 500.00088/15, tot een veroordeling gekomen van Arthur C. Hogesteger wegens:

1. poging een ander middels giften en het verschaffen van inlichtingen te bewegen zijn, Hogesteger's, echtgenote Christina Barry te vermoorden, door aan die ander, te weten de man Giovanny S. Norwega:

een dienstrooster, foto, nummerplaat, foto van de echtelijke woning en kaart met de rijroute werk-woning, alle, van die Barry, te geven, alsmede;

f. 5.000,= in contanten in drie tranches te betalen;

gepleegd in de periode vanaf 1 januari 2015 tot en met 15 maart 2015 in Curacao, strafbaar gesteld bij art. 1:121 jo 1:123 lid 1 sub b jo 2:262 van het Wetboek van Strafrecht (Sr);

2. moord, door die Barry met 35 messteken om te brengen, gepleegd op 15 maart 2015 in Curacao, strafbaar gesteld bij art. 2:262 Sr;

tot een gevangenisstraf van 24 jaar met aftrek van voorarrest vanaf 20 maart 2015, alsmede betaling van f. 13.337,28 en f. 750,= aan respectievelijk materiele schade en proceskosten aan de benadeelde partij Luis Barry met oplegging van de maatregel tot schadevergoeding met vervangende hechtenis van 126 dagen.

Hogesteger is op 8 januari 2016, via zijn advocaat, van het veroordelende vonnis in appel gegaan. Aangezien het appel, ex art. 437 lid 1 sub a Sv, tijdig is ingesteld kan hij daarin worden ontvangen.

Naar het zich laat aanzien is Hogesteger, verder appelland, in appel gekomen, omdat hij zich niet kan verenigen met voormelde veroordeling. Bij het GEA heeft appelland immers een bewijsverweer gevoerd.

In de appelfase is vooraf een regiezitting gehouden, waarin uw Hof, op verzoek van de verdediging, akkoord is gegaan met, kort gezegd, een review van het forensische onderzoek en de verhooraanpak van de verdachte. In het kader daarvan heeft het Bureau AG het onderliggende bronmateriaal aan de verdediging geleverd en enkele nieuwe stukken toegevoegd aan het dossier.

Op voorhand is van de verdediging ontvangen een forensisch rapport van Independent Forensic Services (IFS) d.d. 6 oktober 2016 en een rapport van prof. P.J. van Koppen d.d. 2 juni 2016.

Waar nodig zal hieronder in worden gegaan op het nieuwe materiaal, dat in de appelfase is ingebracht.

Bewijs

Poging uitlokking moord

Getuigenverklaring Norwega

Giovanny Norwega heeft op 16 maart 2015 als getuige bij de politie aangegeven, dat hij via “een” hem “bekende vrouw” in januari 2015 in Curacao in contact is gekomen met een Nederlandse man, die, naar eigen zeggen, zijn echtgenote “wilde laten vermoorden.”

Deze Nederlandse man heeft Norwega beschreven als “een man van blanke huidkleur, fors postuur en voorzien van een kale kop”, die hij “Arthur” noemde, welke man hij later, op 26 maart 2016, middels meervoudige fotoconfrontatie bij de politie als appellant heeft herkend (na overigens een foto van de man op zijn mobiele telefoon aan de verhorende verbalisanten te hebben getoond).

In totaal heeft Norwega, naar eigen zeggen, 6 persoonlijke ontmoetingen met appellant gehad, waarvan 5 tussen hun tweeën, telkenmale op straat in appellante’s auto, een zwarte Mitsubishi Lancer, en 1 met voormelde vrouw erbij bij appellantes woning.

Bij de eerste ontmoeting heeft appellant aan Norwega gevraagd om zijn, appellante’s, vrouw te vermoorden voor f. 5.000,=, dan wel maximaal f. 7.000,= en dat hij, dus appellant, daartoe “zelf een plan zou (...)beramen en wanneer hij daarmee klaar was contact met hem op zou nemen.”

Bij de tweede ontmoeting “na twee of drie dagen” heeft appellant aan Norwega “een grote witte envelop met daarin een foto van zijn vrouw, een plattegrond van hun woning, een foto van hun woning, het rooster van de vrouw en de nummerplaat van de vrouw”, welke “dingen nog” bij hem, dus Norwega, “thuis” moeten “liggen” gegeven en hem aangespoord “zo snel mogelijk die dingen door te nemen en” zich “goed voor te bereiden,” waarna hij “weer contact zou opnemen om” hem “de helft van het geld te betalen.”

Bij de derde ontmoeting “kort na” de tweede ontmoeting heeft appellant hem “een envelop met daarin f.2.000,= bestaande (...) uit bankbiljetten van f. 100,=” gegeven, waarmee hij diezelfde dag nog “toen was het al in de maand februari 2015” een auto, te weten een witte Kia Picanto, bij Savannah Car Rental heeft gehuurd, die hij de volgende dag in ontvangst heeft genomen.

Bij de vierde ontmoeting “de volgende dag” heeft appellant hem “f. 1.500,= bestaande uit bankbiljetten van 100 en 50” gegeven en gezegd “dat hij er voor zorg zal dragen, dat de honden opgesloten zijn, voordat zijn vrouw uit haar werk arriveert om het” hem gemakkelijk “te maken.”

Bij de vijfde ontmoeting heeft appellant Norwega wederom f. 1.500,= in contanten in een enveloppe gegeven en Norwega aangeraden “hem niet voor de gek te houden, gezien hij afkomstig is van Zuid Afrika” alwaar “hij zestien jaar gevangenisstraf” heeft “gezetten.”

In totaal heeft Norwega, naar eigen zeggen, “f 5.000,= van” appellant “gekregen” doch “op enig moment” heeft appellant “gemerkt, dat” hij “niet van plan was om zijn plan uit te voeren.”

Tijdens de ontmoetingen heeft appellant hem “uitgelegd, dat in de nachtelijke uren het beste moment was om het te (...) doen, op het moment, dat zijn vrouw uit (...) werk arriveerde, zodat het op een beroving kon lijken” en tevens “dat zijn vrouw drie avonddiensten achter elkaar werkte en dat gedurende die drie dagen (...) het beste moment was als zij thuis arriveerde.”

De zesde ontmoeting was bij appellant thuis om met appellant de woning te bekijken.

Tijdens het verhoor is, met instemming van Norwega, door de politie een foto gemaakt van zijn telefoonscherm met daarop een fotografische afbeelding van het gezicht van

appellant en een app-bericht met tijdstip “4:41 PM” van Norwega aan appellant met als inhoud, dat hij niet van plan was de moord door te zetten:

“Hei man” zo luidt de tekst “ik zeg je iets maar ik ga niemand dood maken voor 5.000 gulden en als je denkt dat je stuurt iemand op me zorg goed dat hij zijn werk goed doet en als iets met me gebeurt zal je zien wat is plan b” (proces-verbaal (pv) getuigenverhoor Norwega d.d. 16 maart 2016, pag. 175 t/m 181 Zaakdossier (ZD) en pv fotoconfrontatie Norwega d.d. 26 maart 2016, pag. 193 t/m 195 ZD).

Bevinding overlegging stukken Norwega

Na het getuigenverhoor heeft Norwega, dezelfde dag nog, dus op 16 maart 2015, bij hem thuis de documenten, waarover hij heeft verklaard, dus die hij van appellant had gekregen, aan de politie overhandigd, te weten:

- a. een kopie van Googlemap met daarin de rijroute werk-woning van slachtoffer, vermoedelijk, handmatig getraceerd;
- b. een foto van het slachtoffer;
- c. een foto van de echtelijke woning;
- d. twee foto's van een rooster met optekening van het kentekennummer T/35-60 van slachtoffer (pv van bevinding d.d. 16 maart 2016 met bijlagen, pag. 182 t/m 188 ZD).

Bevinding autoherkenning Norwega

Na het getuigenverhoor van 16 maart 2015 heeft Norwega op 26 maart 2015 de auto van appellant, een zwarte Mitsubishi Lancer, onder meer aan het model, getinte achterruiten, spoiler en het aan de achteruitkijkspiegel hangende schoollegitimatiebewijs van appellant herkend (pv van bevinding d.d. 16 maart 2016 met bijlagen, pag. 182 t/m 188 ZD).

Verdachtenverklaring Norwega

Norwega heeft op 21 maart 2015 als verdachte zijn getuigenverklaring van 16 maart 2015 bevestigd en daaraan toegevoegd, dat de vrouw Shaquindra Milliard de auto bij Savannah Car Rental voor hem heeft gehuurd (pv verdachtenverhoor Norwega d.d. 21 maart 2016, pag. 389 t/m 393 ZD).

Rc-getuigenverklaring Norwega

Bij de rechter-commissaris heeft Norwega op 7 september 2015 als getuige definitief aangegeven, dat het Micaella Richardson was, die hem had geïnformeerd over appellant's plan om zijn echtgenote om te brengen en dat hij via haar in contact met appellant is gekomen. Norwega "wilde bij de politie de naam van Michaela niet noemen, omdat" hij "haar niet in de problemen wilde brengen." Voorts gaf Norwega aan, dat het nooit zijn bedoeling was om van zijn zijde het plan van appellant uit te voeren, "Het was" in de woorden van Norwega "mijn plan om zijn geld aan te nemen en niets voor hem verder te doen" en voorts "het maximale eruit (...) te halen, omdat ik het geld nodig had" (pv getuigenverklaring Norwega d.d. 7 september 2015 bij de rechter-commissaris).

Verdachtenverklaring Richardson

Micaella Richardson heeft in haar verdachtenverhoor van 19 maart 2015 de verklaring van Norwega, voor zover haar regarderende, bevestigd en aangegeven, dat appellant, die zij al een tijd kende, rond "eind januari 2015 of begin februari 2015" tegen haar heeft gezegd, dat hij "zijn vrouw dood wilde hebben", waarbij hij "herhaaldelijk accent op" het "woord DOOD" legde en "dat hij van plan" was "om twee mannen uit Jamaica te halen en hen f. 5.000,= te betalen om zijn vrouw te vermoorden."

Aansluitend is Richardson "op dezelfde dag naar (...) Norwega" gegaan en heeft hem verteld, dat appellant tegen haar heeft gezegd "dat hij zijn vrouw dood

wilde maken en van plan was om twee mannen van Jamaica te halen om dat voor hem te doen tegen betaling van f. 5.000,=.”

Op de vraag van Norwega om het telefoonnummer van appellant heeft Richardson in plaats daarvan het telefoonnummer van Norwega aan appellant gegeven en tegen appellant gezegd, dat zij “iemand had, die even met hem wou spreken (...)” waarop appellant terugkoppelde “dat hij zelf telefonisch contact met” hem “zou opnemen.”

Medio februari 2015 heeft Richardson, op verzoek van appellant, Norwega benaderd om te reageren “op zijn berichten”, waarna zij “na enkele dagen” het hierboven gememoreerde app-bericht Norwega-appellant geforward heeft gekregen van appellant met de bijbehorende opmerking “dat hij dat bericht van” haar “contactpersoon kreeg en dat hij niet had gedacht dat” haar “gangster bang was om zijn werk te (...) doen” (pv verdachtenverhoor Richardson d.d. 19 maart 2016, pag. 395 t/m 403 ZD).

Confrontatie Richardson

Op 26 maart 2015 wees Richardson middels meervoudige fotoconfrontatie appellant aan als degene over wie zij op 19 maart 2015 heeft verklaard oftewel degene, die haar heeft verteld “dat hij zijn vrouw eerst wilde laten mishandelen en later dood wilde” (pv fotoconfrontatie Richardson d.d. 26 maart 2016, pag. 196 t/m 198 ZD).

RC-getuigenverklaring Richardson

Richardson heeft bij de rechter-commissaris haar eerdere verklaringen bij de politie bevestigd en nogmaals benadrukt, dat appellant herhaaldelijk tegen haar heeft gezegd, dat hij zijn vrouw dood wilde hebben en “twee Jamaicanen zocht om dat te doen voor f. 5.000,=. Hij zei ik wil die vrouw dood, dood, dood.” Zo heeft Richardson dat ook, naar eigen zeggen, doorverteld aan Norwega, waarop Norwega haar vroeg om het nummer van appellant om met appellant te praten, waarna zij “later het telefoonnummer van Norwega” aan appellant heeft gegeven.

Richardson bemerkte, dat er “op het laatst (...) iets” was “tussen” appellant “en Norwega”, waarbij appellant tegen haar zei, dat hij niet wist “dat je gangster bang was om de job te doen”, omdat Norwega hem “een bericht” had “gestuurd”, dat hij niemand ging doden voor f. 5.000,= (pv getuigenverklaring Richardson d.d. 7 september 2015 bij de rechter-commissaris).

Vondst foto's in computer appellant

De politie heeft de foto van het slachtoffer en de foto van de echtelijke woning, welke foto's Norwega in zijn bezit had, gevonden in een van de computers, die bij appellant thuis in beslag is genomen, en wel als verwijderde items in de recycle bin (pv van bevinding d.d. 30 maart 2015, pag. 219 t/m 229 ZD).

Uit nader forensisch onderzoek is gebleken, dat beide foto's terecht zijn gekomen in een recycle bin, die gekoppeld was “aan het account met de benaming Arthur” en dat beide gecreëerd en gedeletet zijn op 30 januari 2015 (pv van bevinding van Unit Informatie & Expertise van het RST d.d. 21 september 2015).

Verklaring appellant

Appellant beaamde in zijn verklaring bij het GEA, dat de computer in kwestie door hem werd gebruikt (pv zitting 16 en 18 december 2015, pag. 3).

Autohuur Norwega

Uit het Strafrechtelijk Financieel Onderzoek (SFO) blijkt, dat de door Norwega genoemde Shakiendra Milliard op 3 februari 2015 bij het Savannah Auto Center een witte Kia Picanto, gekentekend L 6-63, heeft gehuurd voor de periode 3-10 februari 2015 en daarvoor f. 700,= in contanten heeft betaald (pv van bevinding 201509121300.AMB d.d. 14 september 2015 en pv van bevinding 201509121600.AMB d.d.12 september 2015).

Opname f. 2.100,= appellant

Uit het SFO blijkt ook, dat op de bankrekening van appellant bij de Maduro & Curiel's Bank NV op 2 februari 2015 om 14.41 uur een cash withdrawal is gemuteerd van f. 2.100,= met als resterende saldo f. 15,= (pv van bevinding 201509121300.AMB d.d. 14 september 2015).

Appellant beaamde in zijn verklaring bij het GEA, dat hij f. 2.100,= van zijn MCB-rekening heeft opgenomen en daarvan f. 2.000,= aan Norwega heeft gegeven (pv zitting 16 en 18 december 2015, schriftelijke verklaring appellant, pag. 6).

Vondst App-bericht Norwega bij appellant

In het Hotmailaccount van appellant is het hierboven bedoeld app-bericht van Norwega aan appellant als attachement bij een gereserveerd mailbericht van appellant aan ene Papu (bijnaam Arthur A. Randt), gedateerd 25 februari 2015 om 17.33 uur, met als onderwerp "WhatsApp chat with +59996937918" (nummer van Norwega, AG), aangetroffen.

De attachement bij het mailbericht toont het app-bericht in kwestie als onderdeel van een WhatsApp-conversatie, die op 25 februari 2015 tussen 16.10 uur en 17.28 uur heeft plaatsgevonden.

Daarnaast is in het Hotmailaccount ook een gereserveerd mailbericht aan Papu gevonden met als attachement een foto van Norwega (pv bevinding 201509051126.AMB d.d. 14 september 2015).

Verklaring appellant

Appellant beaamde in zijn verklaring bij het GEA, dat hij het WhatsApp-bericht van Norwega, "waarin hij zegt, dat hij niemand dood gaat maken voor f. 5.000,= heeft ontvangen" (pv zitting 16 en 18 december 2015, pag. 3).

App-conversatie appellant-Papu

De referte naar het Hotmailaccount van appellant is afkomstig uit een WhatsApp-conversatie tussen appellant (6832352) en ene Papu Nieuw (5117703) op 25 februari 2015 tussen 17.33 uur en 18.27 uur, waarin appellant aangeeft, dat als er iets met hem gebeurt Papu in zijn, dus appellant's, Hotmailaccount met als wachtwoord "het adres van mijn appartement achter mijn huis" moet, omdat hij, dus appellant, "veel geld" heeft "gegeven voor job aan verkeerde persoon!" en dat in het mailbericht in kwestie "staat welke job en aan wie en foto." (pv bevinding 201504020910.AMB d.d. 2 april 2015, pag. 199 t/m 204 ZD).

Verklaring appellant

Appellant beaamde in zijn verklaring bij het GEA, dat hij voormelde WhatsApp-conversatie met Papu heeft gevoerd (pv zitting 16 en 18 december 2015, pag. 3).

Nader

Zoals hierboven aangegeven heeft appellant beaamd, dat de computer, waarop het fotomateriaal, waarover Nowega beschikte, gevonden is, bij hem in gebruik is, maar dat hij niet degene is, die voormeld materiaal aan Norwega heeft gegeven, dat moet Norwega van Richardson hebben ontvangen, aangezien Richardson wel eens gebruikmaakte van de computer in kwestie, namelijk als zij bij hem thuis was.

Het onderwerp betreffende het verstrekken van de documenten aan Norwega is echter niet aan de orde geweest tijdens het verhoor van Richardson bij de rechter-commissaris, welk verhoor op verzoek van en in tegenwoordigheid van de verdediging heeft plaatsgevonden. Ook Norwega is daarover niet gevraagd bij de rechter-commissaris. Blijkens de daarbij gebruikte vragenlijst heeft de verdediging daarover ook geen vragen gesteld aan Richardson. Richardson heeft in haar twee politieverklaringen daar ook niet over verklaard.

Daarnaast is niet gebleken, dat Richardson, zoals appellant had aangegeven, bij appellant over de vloer kwam, laat staan, dat zij gebruik maakte van de computer van appellant. Bij de rechter-commissaris heeft Richardson aangegeven slechts een keer bij appellant thuis langs te zijn geweest, doch buiten te zijn gebleven. Voorts heeft Richardson, zowel bij de politie als rechter-commissaris, aangegeven enkel een keer seks met appellant te hebben gehad “maar dat is 10 jaar geleden” (verklaring Richardson, pag. 406 ZD).

Appellante's stelling, dat Richardson de documenten moet hebben verschaft aan Norwega vindt derhalve geen steun in het dossier. Appellante zelf stelt daar, in zijn verklaring bij het GEA, geen bewijs voor te hebben (pv zitting 16 en 18 december 2015, pag. 3).

Appellant claimt ook de betaling van f. 2.000,= aan Norwega onder chantage/dwang te hebben verricht, omdat hij bang was, dat Norwega en Richardson anders zijn echtgenote over het vreemdgaan met Richardson zouden vertellen. Die f. 2.000,= was bedoeld voor Richardson voor de koop van een auto van f. 7.000,=. Het geval wil namelijk, dat appellant, naar eigen zeggen, Richardson had toegezegd haar te helpen bij de aanschaf van een auto, maar toen Richardson een auto van f. 7.000,= had uitgekozen, kon hij niet over de brug komen, waarop Richardson met Norwega was gekomen om appellant onder druk te zetten, eerst door hem dus te chanteren met het vreemdgaan en daarna, na de f. 2.000,=, te bedreigen met de dood.

Nadat appellant een paar dagen later het bericht van Richardson had gekregen, dat Richardson zijn echtgenote op straat was tegengekomen, heeft hij het vreemdgaan met Richardson aan zijn echtgenote opgebiecht en later tegen Richardson gezegd om hem verder met rust te laten, anders zou hij naar de politie gaan, waarna hij, na enige tijd, van Norwega het App-bericht in kwestie heeft ontvangen, welk bericht overigens, in de lezing van appellant, enkel betrekking op hem had, namelijk, dat Norwega hem niet ging doden voor (de resterende) f. 5.000,=.

Omdat hij Richardson en Norwega niet vertrouwd heeft hij Papu, zoals hierboven blijkt, geappt, waarna hij niets meer heeft gehoord van Richardson en Norwega.

Deze claim is door het GEA afgewezen met de volgende overweging:

“Het Gerecht volgt deze interpretatie niet. De hiervoor onder a tot en met d genoemde informatie past naadloos in het beeld van de gebeurtenissen dat Norwega van het begin af aan heeft geschetst en voor welk beeld ook nog ander steunbewijs voorhanden is. De verdachte daarentegen is pas in een bijzonder laat stadium van het onderzoek met zijn, voor hem gunstige, lezing van het gebeuren gekomen. Dit ligt niet onmiddellijk voor de hand en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verhaal. De reden die de verdachte hiervoor heeft gegeven, te weten dat hij zich door politie en justitie al veroordeeld voelde, voordat hij voor de rechter kwam, overtuigt niet. Verdachte's lezing vindt voorts geen enkele steun in andere onderzoeksresultaten.”

Ik sluit me aan bij die lezing en voeg daaraan toe, dat in de lezing van appellant niet valt in te zien, waarom hij eigenlijk gezwicht was voor de chantage van Richardson en Norwega, aangezien hij, kort na de betaling van f. 2.000,=, met nog f. 5.000,= voor de boeg, er eigenhandig een eind aan heeft gemaakt door zelf te biecht te gaan bij zijn echtgenote.

Niet ook valt in te zien, waarom appellant per App Papu moest inlichten over deze kwestie, immers er was toch, volgens appellant, met het App-bericht van Norwega, een eind aan het conflict met Richardson en Norwega gekomen? Althans zeker niet met de woorden uit het App-bericht, die aan iets geheel anders doen denken. In dat bericht geeft appellant namelijk aan veel geld te hebben gegeven aan een verkeerde persoon voor een job. Maar het als slachtoffer onder druk afgeven van geld kan bezwaarlijk als job worden aangemerkt, voorts heeft appellant zich in zijn brief aan het GEA zich in het geheel niet uitgelaten over die job, dan wel zijn woordkeuze daarvoor. Of het is, dat appellant, zoals blijkt uit het App-bericht van Norwega, represailles richting Norwega aan het beramen was, hetgeen zijn positieve lezing, dat er een eind aan alles was gekomen juist weerspreekt.

Kwalificatie

Terecht is het voorgaande, zoals het GEA ook heeft gedaan, jegens appellant gekwalificeerd als poging om een ander, lees Norwega, met gebruikmaking van uitlokkingsmiddelen, te weten inlichtingen/giften, te bewegen om een misdrijf, te weten de moord op zijn echtgenote te begaan. Het gegeven, dat Norwega nooit de intentie heeft gehad om de moord te plegen, doet daaraan niet af, aangezien van bewegen ook sprake is als de persoon tot wie de poging zich richt van meet af aan ongevoelig is geweest voor het plan (Hoge Raad 8 april 2008, ECLI:NL:HR:2008:BC5969), immers gaat het bij de onderhavige strafbepaling “om tot een ander gerichte gedragingen, die niet ertoe leiden, dat het tot een begin van uitvoering komt van het misdrijf, waarop die gedragingen waren gericht.”

Moord

Sectierapport

Uit het sectierapport blijkt, dat het slachtoffer is omgebracht met messteken aan overwegend de linker zijde van het bovenlichaam, waarvan de letale in nek en thorax waren gelokaliseerd en de causa externe en interne bloedingen waren. In totaal heeft de patholoog 35 steekwonden geïdentificeerd en beschreven en op grond daarvan geconcludeerd, dat deze zijn toegebracht met “a single edged knife” met een maximale breedte en lengte van respectievelijk 4 en 11,5 cm.

Uit het rapport blijkt ook, dat twee verwondingen, aangeduid met G2 en H2, die milt en maag hebben geraakt, zijn toegebracht toen het lichaam al bijna leeggebloed was. Voorts heeft de patholoog een afweerverwonding in de linker handpalm geconstateerd (sectierapport d.d. 10 april 2015, pag. 265 t/m 275).

Tijdslijn

Uit de analyse van de tijdslijn door de politie volgt, dat het slachtoffer, naar alle waarschijnlijkheid, op 15 maart 2016 om 23.00 uur op het erf van haar woning moet zijn omgebracht. Redengevend daarvoor zijn:

- a. de getuigenverklaring van Dayanara Otto, een collega van het slachtoffer, inhoudende, dat het slachtoffer op 15 maart 2015 “tussen 22.30 en 22.35” van het ziekenhuis weg is gegaan naar, volgens zeggen van het slachtoffer, huis (pv getuigenverklaring Otto d.d. 16 maart 2015, pag. 102 t/m 104 ZD);
- b. het proces-verbaal bevindingen, inhoudende het narijden van de vermoedelijke werkwoning route met een snelheid van 60 km/uur en ongeveer 10 minuten aan extra verrichtingen, met als conclusie een vermoedelijke arrivé om 23.00 uur (pv bevindingen d.d. 8 juni 2015, pag. 144 en 145);

- c. de getuigenverklaring van drie achterburen Isabel N. Kwarts, Nilca C. Narang-Martha en Patrick O. Kwarts inhoudende, dat zij allen, ieder afzonderlijk van elkaar, om 23.00 uur in de achtertuin van de burens (appellant en slachtoffer, AG) een schreeuw van een vrouw hoorden, waarbij, tijdens het geschreeuw, de aldaar aanwezige honden blaften, daarvoor en daarna niet, terwijl deze normaal blaften als ze vreemden zien (pv getuigenverklaring Isabel Kwarts d.d. 16 maart 2015, pag. 81 en 82, pv getuigenverklaring Narang-Martha d.d. 16 maart 2015, pag. 83 en 84 en pv getuigenverklaring Patrick Kwarts d.d. 17 maart 2015, pag. 85 en 86);

Patrick Kwarts vond het raar toen hij van de politie ter plekke hoorde, dat de melding om 23.30 uur was binnengekomen, omdat het geschreeuw om 23.00 uur was.

Forensische bevindingen

In het forensisch onderzoek op het plaats delict is, voor zover het navolgende van belang, op de garagevloer, onder de carport, schuin achter en naast de aldaar geparkeerde auto van appellant, in de directe nabijheid van locatie slachtoffer, het volgende sporenmateriaal gevonden, alle bemonsterd en gelabeld voor DNA-vergelijkend onderzoek door het Nederlands Forensisch Instituut (NFI):

- a. een zwarte handtas met bloemmotief, weergegeven op bord-nr. 5, foto 16 en 17 (pv TR, TFOC.2015.03.15-k01/ 098/2015, d.d. 1 augustus 2015, pag. 6);

bemonsterd op epitheel met veiligheidszegel AABZ5570NL#01 (aanvullend pv TR, 075/16, d.d.13 juli 2016, pag. 6 en 7);

- b. een zwarte leren handtas met embleem "Aruba", binnenste buiten gekeerd, weergegeven op bord-nr. 7 en 8, foto 22 t/m 25 en 30 (pv TR, TFOC.2015.03.15-k01/ 098/2015, d.d. 1 augustus 2015, pag. 7 t/m 9);

bemonsterd op bloed - betreft een bloedspoor op de tas in kwestie - met veiligheidszegel AABZ5571NL#01 (aanvullend pv TR, 075/16, d.d.13 juli 2016, pag. 4);

- c. een groene plastic fles met embleem "Garnier Body Intensive", weergegeven op bord-nr. 7 en 8, foto 22 t/m 26 en 29 (pv TR, TFOC.2015.03.15-k01/ 098/2015, d.d. 1 augustus 2015, pag. 7 t/m 9);

bemonsterd op bloed - betreft een veegspoor op de fles in kwestie - met veiligheidszegel AABZ5539NL#01 (aanvullend pv TR, 075/16, d.d.13 juli 2016, pag. 1 en 2);

- d. een bruine portemonnee, weergegeven op bord-nr. 7 en 8, foto 22 t/m 28 (pv TR, TFOC.2015.03.15-k01/ 098/2015, d.d. 1 augustus 2015, pag. 7 en 8);

bemonsterd op bloed - betreft een greep/vingerspoor op de portemonnee in kwestie - met veiligheidszegel AABZ5540NL#01 (aanvullend pv TR, 075/16, d.d.13 juli 2016, pag. 2 en 3).

Resultaat DNA-vergelijkend onderzoek

Door het NFI is in het DNA-vergelijkend onderzoek tussen het hierboven bedoelde sporenmateriaal en het DNA van appellant het volgende vastgesteld:

- ad a en b AABZ5570NL#01 en AABZ5571NL#01 leveren elk afzonderlijk een DNA-mengprofiel op, waarvan het afgeleid DNA-hoofdprofiel aan appellant toebehoort met een matchkans van 1 op 1 miljard en de DNA-nevenkenmerken van het slachtoffer zijn, dat niet verder kan worden berekend (NFI-rapport, herziene versie, d.d. 8 juli 2016, pag. 2, 4 en 5 en aanvullend NFI-rapport d.d. 6 oktober 2016);

ad c en d AABZ5539NL#01 en AABZ5540NL#01 leveren elk afzonderlijk een DNA-profiel op met een match van 1 op 1 miljard met het DNA van appellant (NFI-rapport, herziene versie, d.d. 8 juli 2016, pag. 1, 3 en 5).

Desalniettemin zijn AABZ5539NL#01 en AABZ5540NL#01 door het IFS aangemerkt als DNA-mengprofiel met enkele afwijkende allelen van het slachtoffer.

Het NFI heeft bij rapport van 21 oktober 2016 over de bevinding van het IFS aangegeven, dat in beide sporen respectievelijk 3 en 1 “additionele pieken van geringe intensiteit zichtbaar” zijn “waarvan niet duidelijk is of het DNA-kenmerken (van minimaal een andere persoon) of technische artefacten zijn.”

Het NFI rapporteert verder, dat:

“door de gevoeligheid van de DNA-analysesystemen kan een DNA-profiel additionele pieken bevatten, die geen DNA-kenmerken van het spoor representeren, maar hier ook niet eenduidig van zijn te onderscheiden (zogenoemde ‘allele drop-in’ en ‘verhoogde stotterpieken’). Deze pieken kunnen daarom niet zonder meer worden betrokken bij een vergelijkend DNA-onderzoek. Derhalve, en omdat het een zeer klein aantal pieken betreft, is voor deze bemonsteringen geconcludeerd, dat de additionele pieken niet geschikt zijn om te betrekken bij een vergelijkend DNA-onderzoek en wordt een uitspraak ten aanzien van de aanwezigheid van celmateriaal van een ‘andere’ persoon in deze bemonstering niet door betrouwbare data ondersteund. Dit betekent eveneens dat de resultaten in de IFS-rapportage niet als DNA-mengprofiel zijn vermeld. Het IFS heeft de additionele pieken betrokken bij het vergelijkend DNA-onderzoek en daarbij dus aangenomen, dat deze pieken daadwerkelijk DNA-kenmerken zijn en de omschrijving DNA-mengprofiel gehanteerd. Hiervoor ontbreekt een wetenschappelijke basis.”

De aanduiding door IFS van AABZ5539NL#01 en AABZ5540NL#01 als DNA-mengprofiel kan derhalve als niet wetenschappelijk ter zijde worden geschoven.

(Overigens diskwalificeert het NFI om dezelfde reden ook de bevinding van het IFS ten aanzien van AABZ5546NL#01 = bloedspoor op de motorkap van de auto van het slachtoffer en AABZ5553NL#01 = bemonstering met bloed op het rechter voorwiel van de Mitsubishi Lancer, volgens IFS in beide gevallen een mengprofiel appellant en derde).

Verklaring appellant

Appellant geeft aan thuis te zijn geweest ten tijde van het steekincident, samen met zijn kinderen, die lagen te slapen, met buiten op het erf in de hondenhok 7 honden (pv zitting 16 en 18 december 2015).

Nadere beschouwing van het bewijs

Appellant lijkt voor de op het plaats delict aangetroffen bloeddruppels, die alle, volgens het NFI, van hem afkomstig zijn met een match van 1 op 1 miljard, als verklaring aan te dragen de eerder die avond aan zijn linker wijsvinger opgelopen hondenbeet.

Ik schrijf “lijkt”, omdat appellant zelf nergens met zoveel woorden zegt, zelfs niet in zijn schriftelijke verklaring aan het GEA, dat hij op het plaats delict druppels heeft gebloed, laat staan, dat hij spullen van het slachtoffer, die op de grond lagen en waarop zijn DNA is aangetroffen, heeft aangeraakt.

Eerder volgt uit zijn verklaringen, dat hij, tussen het oplopen van de verwonding, zo rond 19.00 uur, en het ontdekken van het feit, omstreeks 23.00 uur, twee keer zijn vinger heeft verbonden, de tweede keer, zoals verklaart bij het GEA, “met een rolletje verband” hetgeen “erop” is “blijven zitten.”

Het moet, appellante's lezing volgend, er voor worden gehouden, dat hij bij het ontdekken van het feit een verbonden vinger had met een wond van toen al ongeveer 4 uur oud en daarmee op het plaats delict heeft gelopen.

De door appellant aangedragen oorzaak van de verwonding stuit echter af op de onderzoeksbevindingen van politiearts Maduro en forensische patholoog Van Driessche, die de verwonding omschreven als:

dr. Maduro

“een gave snijwond (...) hoogstwaarschijnlijk veroorzaakt door een scherp voorwerp (b.v. mes of glas) (...) (geneeskundig rapport dr. A.H.E. Maduro d.d. 8 april 2015, pag. 238 ZD);

drs. Van Driessche

“een scherprandig huiddefect van circa 1,5 cm lengte met begeleidend onderhuidse bloeditstorting en uitwendige bloeding (...) recent bij leven opgelopen door inwerking van uitwendig mechanisch scherprandig snijdend geweld” welke kan worden opgelopen “door snijden met/aan meerdere types voorwerpen, zoals bijvoorbeeld een mes, een scherp fragment van glas, etc.” en waarvan “het scherprandig aspect (...) en de wondbodem (...) met name niet” passen “bij een hondenbeet.”

Van Driessche heeft voorts de mogelijkheid benoemd, dat het letsel kan zijn ontstaan door het “vastnemen van een mes ter hoogte van het lemmet, door ‘doorglijden’ van de hand (van heft naar lemmet) ten tijde van steken met een mes en dergelijke” en voorts “het aangetroffen bloedspoor (of een deel hiervan) goed” kan “verklaren door uitwendige bloeditstorting” (rapportage drs. P.M.I. van Driessche d.d. 12 april 2015, pag. 239 t/m 243 ZD).

Per mail van 15 september 2015 heeft Van Driessche zich desgevraagd uitgelaten over het genezingsproces van zulk een verwonding en, in het bijzonder, bepaald, dat onder normale

omstandigheden de “lokale bloedstolling (...) het eerste bloeden (begonnen bij oplopen van het letsel) binnen een tot enkele minuten zal stoppen” en dat het mogelijk is “doch niet zeer waarschijnlijk (...) dat het letsel weer is opengegaan na 6 uur en weer heeft gebloed.” En “zelfs als het letsel weer gebloed zou hebben zou het (...) van geringe volume zijn geweest.

Van Driessche heeft naast voormeld letsel ook “aan de handrug van de linkerhand en aan de rugzijde van de linkerpols (...) drie oppervlakkige huidbeschadigingen, recent bij leven opgelopen, door oppervlakkig perforerende en ruw snijdende/scheurende mechanische geweldsinwerking” geconstateerd, die kunnen passen bij “een hondenbeet (doch ook andere niet uitermate scherpe, doch wel puntige voorwerpen)” doch indien inderdaad een hondenbeet “niet uitgebreid zullen hebben gebloed” en derhalve “geen goede verklaring (...) kunnen geven voor de aangetroffen bloedsporen.”

De verwonding aan de vinger, die an sich het bloedspoor op het pd kan verklaren, is dus niet afkomstig van een hondenbeet, zoals appellant heeft aangevoerd, doch van uitwendig snijdend geweld, dat waarschijnlijk, gezien de bloedingstijd van een tot enkele minuten en de kleinere kans van een latere nieuwe bloeding met bovendien kleinere volume, rond de tijd van het steekincident is ontstaan.

Daarentegen is het letsel aan de handrug van de linkerhand wel consistent met een hondenbeet, doch deze zal niet meer dan gering hebben gebloed en het bloedspoor op het pd niet hebben kunnen veroorzaken.

Het is dus waarschijnlijk, gezien ook de verhullende verklaring van appellant op dit punt, dat het letsel aan de vinger is opgelopen bij, dan wel ten tijde van het steken van het slachtoffer!

In het rapport van IFS is niet inhoudelijk ingegaan op de bevindingen van Maduro en Van Driessche, doch slechts geconstateerd, dat daarbij de tanden/gebite van de bijtende hond niet mee zijn genomen bij het onderzoek, hetgeen van belang is, omdat in het algemeen de vorm van de bijtwond af zal hangen van de vorm van de tanden van de hond. Dit kritiekpunt acht ik te algemeen van aard om de onderzoeksmethode en bevindingen van Maduro en Van

Driessche te ontcrachten. De geconstateerde verwonding valt eenvoudigweg niet te rijmen met een bijtwond, derhalve was er ook geen aanleiding om deze te vergelijken met de bijtende hond.

Maar hoe dan ook is het bloedspoor, dat ontegenzeggelijk afkomstig is van appellant, met name relevant rond de vondst van de hierboven benoemde sporen en de wijze waarop deze zijn aangetroffen op het PD, een en ander zoals door de technische recherche beschreven - in de directe nabijheid van het slachtoffer, een zwarte handtas (AABZ5570NL#01), een naar buiten gekeerde handtas (AABZ5571NL#01) met daarnaast diverse goederen, zoals papieren, een portemonnee (AABZ5540NL#01) en een flesje lotion (AABZ5539NL#01) - hetgeen doet denken aan een beroving, al dan niet in geënceneerde vorm.

Relevant, omdat op al deze items DNA is aangetroffen van appellant, waarvan in het bijzonder het DNA op de portemonnee en het flesje lotion, met een matchkans ten aanzien van appellant van 1 op 1 miljard, gedestilleerd is uit sporen, die door fysiek contact door appellant zijn aangemaakt, namelijk respectievelijk greep/vingerspoor en veegspoor, waarvoor appellant overigens nimmer een verklaring heeft gegeven, terwijl hij er wel expliciet mee is geconfronteerd, zeker bij de politie per verhoor van 5 september 2015 (pag. 39 t/m 45 Aanvullend ZD) en ook op zitting bij het GEA!

In het IFS-rapport valt te lezen, dat het bloed op voormelde items een scenario ondersteunt, waarbij appellant deze heeft aangeraakt, doch dat scenario is nooit gesteld/verwoord door appellant, noch in zijn schrijven aan het GEA, noch ter terechtzitting.

Geconcludeerd kan worden, dat appellant niet alleen gebloed heeft op het PD en mogelijk ook op het sporenmateriaal, doch ook sporenmateriaal met de handen heeft aangeraakt/opgepakt/aangeroerd, hetgeen in het geheel niet past binnen het beeld, dat appellant ons wil doen geloven, namelijk, dat hij het feit enkel ontdekt heeft. A contrario, het voorgaande past naadloos in het beeld, dat appellant het slachtoffer bij thuiskomst heeft doodgestoken, zich al dan niet bij het steken aan zijn vinger heeft gesneden en daarmee een

bloedspoor heeft veroorzaakt op het PD, dat sterk in de richting wijst van het insceneren van een overval.

Ook de positie van de auto tegen het huis aan is een sterke indicatie van het insceneren, gezien de afwezigheid van schade aan de auto bij het contactpunt met het huis en de stand van de wielen. Vide daarvoor in het bijzonder de bevinding van de technische recherche.

Het insceneren van een overval was een gedachte, die eerder bij appellant was opgekomen, reden waarom hij dat, in het kader van de uitgelokte aanslag op het slachtoffer, eerder had overgebracht op Norwega, immers tegen hem had appellant gezegd, dat hij in de nacht moet toeslaan “op het moment, dat zijn vrouw uit (...) werk arriveerde, zodat het op een beroving kon lijken.”

Het geval wil nu, dat de aanslag op het slachtoffer, qua tijd en modus, op dezelfde wijze heeft plaatsgevonden als eerder gevisualiseerd door appellant. In de voorfase is weliswaar niet gesproken over het potentiële moordwapen, maar uit het sectierapport is meer dan genoegzaam gebleken, dat daarbij een mes is gebruikt, dat qua soort en afmeting, bij een keukenmes, doorgaans in het huishouden aanwezig, past.

Het insceneren van de overval, het manipuleren van het PD, het zich ontdoen van sporenmateriaal, waaronder het/de wapen(s) en bloed aan lichaam en kleding is iets, waarvoor appellant ook tijd en gelegenheid heeft gehad, niet op de laatste plaats, omdat hij qua tijd en locatie alleen was en zich ook alleen kon wagen en voorts controle had over de omstandigheden op locatie, waaronder bijvoorbeeld de honden.

Uit de bewijsmiddelen volgt, dat het slachtoffer zeer waarschijnlijk om 23.00 uur bij thuiskomst is omgebracht. Maar het feit is pas voor het eerst om 23.31 uur telefonisch op de 911-lijn aan de politie gemeld en wel door appellant. Om 23.35 uur heeft appellant wederom gebeld met 911, waarbij ook zijn buurman Leonardus Nab aan dezelfde lijn komt en verslag doet van het aantreffen van het slachtoffer. De melding wordt om 23.35 uur doorgegeven aan de patrouilles (pv eindrelaas d.d. 18 juli 2015, pag. 10).

Voor de melding aan de politie moet appellant, naar aanleiding van “een doffe klap” (vide daarvoor appellante’s getuigenverklaring van 16 maart 2016), die hij heeft gehoord, zijn zoon Quincy Hogesteger wakker gemaakt, waarna ze samen naar buiten zijn gegaan en het feit hebben ontdekt, dat is in de lezing van appellant, waarna hij de buurman, Leonardus Nab, die op de begane grond woont, er bij heeft geroepen.

Quincy Hogesteger, drie keer als getuige gehoord, heeft in zijn eerste en derde verhoor het moment van wakker maken geplaatst om 23.30 uur en Nab het moment, dat appellant aan de deur kwam omstreeks 23.50 uur, zijn vrouw Nab-Hernandez plaats dat ietwat eerder, namelijk 23.45 uur.

Uit het voorgaande volgt, dat appellant kort voor het bellen met de politie bovenvermelde personen heeft verwittigd, waardoor hij over bijna 30 minuten heeft beschikt.

In die 30 minuten waren de honden stil, eenvoudigweg, omdat appellant, hun meester, hen koest heeft weten te houden. Wat meer is, volgens de burens waren de honden alleen bij het schreeuwen om 23.00 uur aan het blaffen en dat heeft kort geduurd, nog geen minuut, daarvoor en daarna was het stil en was verder niets te horen.

Terecht concludeert het GEA uit het gedrag van de honden dat het niet aannemelijk is, dat het slachtoffer door een volstrekt onbekende persoon zou zijn omgebracht, omdat deze anders zouden zijn aangeslagen.

Het GEA acht tot slot ook het door het slachtoffer aangevoerde reden van wakker worden, namelijk de klap, ongeloofwaardig, omdat die door niemand anders, lees de burens en Quincy Hogesteger, is gehoord, en niet gebleken is door wat die is veroorzaakt.

Aanwezigheid voorbedachte raad

HR 23 september 2014, nr. 12/04559, ECLI:NL:HR:2014:2761

“Voor een bewezenverklaring van het bestanddeel "voorbedachte raad" moet komen vast te staan, dat de verdachte zich gedurende enige tijd heeft kunnen beraden op het te nemen of het genomen besluit en dat hij niet heeft gehandeld in een ogenblikkelijke gemoedsopwelling, zodat hij de gelegenheid heeft gehad na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap te geven.

Bij de vraag of sprake is van voorbedachte raad gaat het bij uitstek om een weging en waardering van de omstandigheden van het concrete geval door de rechter, waarbij deze het gewicht moet bepalen van de aanwijzingen, die voor of tegen het bewezen verklaren van voorbedachte raad pleiten.

De vaststelling, dat de verdachte voldoende tijd had om zich te beraden op het te nemen of het genomen besluit vormt weliswaar een belangrijke objectieve aanwijzing, dat met voorbedachte raad is gehandeld, maar behoeft de rechter niet ervan te weerhouden aan contra-indicaties een zwaarder gewicht toe te kennen. Daarbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan de omstandigheid, dat de besluitvorming en uitvoering in plotselinge hevige drift plaatsvinden, dat slechts sprake is van een korte tijdsperiode tussen besluit en uitvoering of dat de gelegenheid tot beraad eerst tijdens de uitvoering van het besluit ontstaat.

Zo kunnen bepaalde omstandigheden (of een samenstel daarvan) de rechter uiteindelijk tot het oordeel brengen, dat de verdachte in het gegeven geval niet met voorbedachte raad heeft gehandeld.

Mede met het oog op het strafverzwarende gevolg dat dit bestanddeel heeft, moeten aan de vaststelling, dat de voor voorbedachte raad vereiste gelegenheid heeft bestaan, bepaaldelijk

eisen worden gesteld en dient de rechter, in het bijzonder indien de voorbedachte raad niet rechtstreeks uit de bewijsmiddelen volgt, daaraan in zijn motivering van de bewezenverklaring nadere aandacht te geven.

De achtergrond van het vereiste, dat de verdachte de gelegenheid heeft gehad na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap te geven, is dat ingeval vaststaat, dat de verdachte die gelegenheid heeft gehad, het redelijk is aan te nemen, dat de verdachte gebruik heeft gemaakt van die gelegenheid en dus daadwerkelijk heeft nagedacht over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap heeft gegeven. Dat de verdachte daadwerkelijk heeft nagedacht en zich rekenschap heeft gegeven leent zich immers moeilijk voor strafrechtelijk bewijs, zeker in het geval, dat de verklaringen van de verdachte en/of eventuele getuigen geen inzicht geven in hetgeen voor en ten tijde van het begaan van het feit in de verdachte is omgegaan. Of in een dergelijk geval voorbedachte raad bewezen kan worden, hangt dan sterk af van de hierboven bedoelde gelegenheid en van de overige feitelijke omstandigheden van het geval zoals de aard van het feit, de omstandigheden, waaronder het is begaan, alsmede de gedragingen van de verdachte voor en tijdens het begaan van het feit. Daarbij verdient opmerking, dat de enkele omstandigheid dat niet is komen vast te staan, dat is gehandeld in een ogenblikkelijke gemoedsopwelling, niet toereikend is om daaraan de gevolgtrekking te verbinden dat sprake is van voorbedachte raad (vgl. HR 15 oktober 2013, ECLI:HR:NL:2013:963, NJ 2014/156).”

Uit het bewijs van de mislukte uitlokking volgt, dat appellant al geruime tijd het uitgesproken voornemen had om zijn echtgenote van kant te maken. Zo sterk was dat voornemen, dat hij ter verwezenlijking daarvan een derde in de arm had genomen om dat te doen. Ondanks het afhaken van die derde is dat voornemen blijven bestaan en enige tijd na het afhaken is appellantes echtgenote op exact dezelfde wijze - s' avonds laat bij thuiskomst na avonddienst - als eerder door hem uitgezet bij de derde, omgebracht.

In dat voornemen heeft appellant zich kunnen beraden op het ombrengen van zijn echtgenote en zich rekenschap kunnen geven van de betekenis en gevolgen daarvan. Zo vurig was zijn wens/voornemen, dat hij dat planmatig heeft uitgewerkt in zijn gedachten en dat plan ook expliciet heeft voorgelegd aan derden, ondanks de risico's van dien. De uitvoering van de hit op zijn vrouw past, gezien de uiterlijke verschijningsvorm, naadloos in dat voornemen. Dit is voorbedachte raad pur sang.

Contra-indicaties, dat de moord in een opwelling is gedaan ben ik niet tegengekomen. De hit was kordaat en met vaste hand uitgevoerd in een omgeving, die appellant volledig onder controle had. Sporen van escalatie, paniek en dergelijke ontbreken. Het 35 keer steken past naadloos in de rotsvaste intentie, dat het slachtoffer dood moest.

Side note over de gemoedsbeweging na de moord. Quincy Hogesteger in zijn verklaring 9 juni 2015, "ik heb niet eerder meegemaakt hoe Papa reageerde (...) hij was gespannen en ik zag dat hij reageerde als dat hij gespannen was (...) het was deze keer anders als andere keren dan toen ik gewekt werd voor de honden." (pag. 54)

De persoon van de verdachte

Gedragsrapportages

Uit de gedragsrapportages komt het beeld van een intelligente, berekende en jegens het slachtoffer gevoelloze man voort, die geheel toerekeningsvatbaar is.

Onderzoekbevindingen

Reclassering

“Op emotioneel vlak kwam hij zeer gesloten over. Hij leek weinig oog te hebben voor eigen gevoelens en de gevoelens van zijn medeomgeving” en “wat verder opvalt is dat de heer Hogesteger niet stilstaat bij het verlies van zijn echtgenote die door een ernstig feit om het leven kwam” en “in contact met hem kwam het hierdoor soms over alsof hij zichzelf steeds centraal stelt of dat hij gebrek heeft aan empathie c.q. niet bereid is de gevoelens en behoeften van anderen te erkennen.”

Psychiater F. Heijtel en A.B. Koopmans (pio)

Appellant “toont opvallend weinig emoties, hij heeft in een totaal van 3 uur durende gesprekken geen enkele emotie getoond over het verlies van zijn vrouw (...) hij toont voornamelijk geen emoties ten aanzien van het gebeurde.”

Hij “straalt een gevoel van superioriteit uit en maakt opmerkingen over niveau in de gevangenis. Hij is devaluerend over eerdere onderzoekers.”

Er zijn narcistische trekken in zijn persoonlijkheid, waardoor hij arrogant overkwam tijdens zijn observatie in de gevangenis.

Psycholoog N. den Doelder

“Opvallend is dat onderzochte gedurende het gesprek emotioneel vlak blijft.”

Psycholoog drs. H.W.T. Linkels en MSc. A van de Water

Appellant “toont weinig gezichtsexpressie gedurende het gesprek” en zegt “het “plaatje” van zijn gezin te missen.” “De kans op recidive wordt negatief beïnvloed door het feit, dat onderzochte weinig wil vertellen over het gebeurde, waaruit opgemaakt kan worden dat onderzochte niet helemaal de verantwoordelijkheid lijkt te nemen voor zijn daden c.q. zijn leven. Het feit dat onderzochte in redelijke mate berekenend of sluw kan zijn, kan de kans op

recidive tevens vergroten. Ten slotte kan onderzochte zich laten kennen als impulsief en ongeremd.”

Conclusie

Ik kom tot dezelfde conclusie als het GEA, althans als het gaat om de bewezenverklaring en de schuldig bevinding van appellant en de toewijzing van de vordering van de benadeelde partij, behalve voor wat betreft de strafmaat, waarbij eerder de maximale tijdelijke vrijheidsstraf van 30 jaar, zoals geëist in eerste aanleg, een passende is. Ik concludeer dus tot bevestiging van het vonnis behalve voor wat betreft de straf en eis in plaats daarvan 30 jaar gevangenisstraf met aftrek van voorarrest

de Advocaat-Generaal